## ZVLÁŠTNÍ CENA POROTY ZA LITERÁRNÍ PRÁCI – POVÍDKA „Kontrast“

### Kategorie: 7. až 9. třída ZŠ, Kurková Tereza Kiki

Kontrast

Pomalu otevřela oči. Viděla jen oranžovou a hnědou. Když zaostřila, zjistila, že je to listí. Nedokázala ale rozeznat, ze kterého stromu spadlo. Náhle si uvědomila, že leží na zemi. Rychle se zvedla a ihned toho litovala. Ohromně ji totiž rozbolela hlava, a tak si zase lehla. Snažila si vzpomenout, co se stalo předtím, než omdlela, avšak marně. Hodila to za hlavu. Jistě si vzpomene později. Znovu si zkusila stoupnout, tentokrát pomaleji, a vyšlo to! Rychle se rozhlédla kolem sebe. Stromy. Jen stromy a spadané listí. Mezi korunami mohutných hnědých velikánů ještě prosvítal přívětivý svit slunce, ale jinak nic. Je krátce před polednem, prolétlo jí hlavou. Netušila, jak na to přišla, ale cítila, že to je pravda. Ještě jednou se rozhlédla, pozorněji než předtím, a zahlédla zvíře. Chvíli hledala ve své paměti název toho tvora. Jelen! Ano, jelen. Koukal přímo na ni. Oční kontakt mu opětovala. Nebyl od ní nijak daleko, jen asi 20 kroků. Vydala se za ním, krůček po krůčku, hezky pomalu. Když už u něj byla skoro na dosah ruky, otočil se a dlouhými jeleními skoky pádil pryč. "Počkej!" zavolala a rozeběhla se za ním. Později si uvědomila že jí nemohl rozumět. Ztrácel se jí mezi kmeny a keři, běžel ale stále stejným směrem, takže nebylo těžké odhadnout, že se bude pohybovat takto i nadále. Přestože běžela, jak nejrychleji dovedla, jelení paroží se od ní každým metrem neúprosně vzdalovalo. Když už ztrácela naději na dostihnutí majestátního zvířete, uviděla ho. Jen tak tam stál, za zády strmý kopec dolů, a koukal na ni svýma a temnýma očima. Zastavila se. Několik okamžiků tam stáli a dívali se na sebe. Po chvíli jelen kývl hlavou na pozdrav a skočil dolů. Rozeběhla se k okraji srázu a ve strachu, že se tak krásnému stvoření něco stalo, shlédla dolů. Z té výšky se jí až zatočila hlava. Koutkem oka však zahlédla pružné tělo zdobené parožím, jak ladně skáče po vrstevnici onoho kopce. Její pud sebezáchovy byl naštěstí silnější než touha následovat jelena, o kterém měla podezření, že má v rodokmenu kamzíka, a tak odstoupila od okraje a vydala se pomalu po svých stopách zpět. Najednou si všimla, že se něco změnilo. Zastavila se. Něco bylo jinak. Po chvíli jí to došlo. Na místě, kde se probrala, bylo ticho. Tady zpívali ptáci. Barevným podzimním lesem se nesla nádherná symfonie lesního ptactva. Místo píšťal zde byly sýkorky a jiní podobně velicí ptáčci, místo houslí slavíci, kukačky místo trubek občas zakukaly sestupné malé tercie a celé to završoval datel se svými sóly na bicí. Pocítila čirou radost. Radost z té krásy. Z těch barev, zvuků a života všude kolem. S upřímným úžasem vstřebávala tu krásu, tu radost ze života. Najednou uslyšela zvuk, který mezi zpěv ptactva nezapadal. Přicházel odněkud zleva. Trhla sebou tím směrem. Očima prohledávala každý kousek lesa, který byl z jejího místa vidět, ale její oči nezaujalo nic na tolik, aby tomu věnovaly pozornost, a tak se začala zklamaně otáčet zpět. Než ale pohyb stihla dokončit, přece jen zahlédla něco zajímavého. Zaměřila se na to podrobněji a spatřila nehybnou lišku, jejíž temně rudý kožich splýval se spadaným podzimním listím. Oči upírala přímo na dívku. Ta si ji se zájmem prohlížela nazpět. Myslela si, že lišky jsou velké asi tak jako vlci, tahle byla ale jen o ždibec větší než kočka. Liška pomalu zvedla pravou přední tlapku a přitom stále udržovala oční kontakt. Čekala na jakoukoli dívčinu negativní reakci. Ta se ale ani nepohnula. Zrzavé zvíře došláplo na nataženou končetinu a vyrovnalo rovnováhu posunutím levé zadní tlapky. Vzápětí sebou trhlo vzad v reakci na dívku, která si dřepla. Po několika vteřinách se liška odvážila k dalšímu kroku a jelikož dívka zůstávala nehybná, druhý krok následovaly i třetí a čtvrtý, až se liška ocitla na dosah dívčiny ruky. Ta svou ruku začala pomalu napřahovat, až ucítila hebkou srst. Po tomto doteku liška usoudila, že ji žádné nebezpečí od tohoto tvora nehrozí a propnula se tak, aby se dívčina dlaň dostala ještě hlouběji do pečlivě udržovaného kožíšku. Zvířátko slastí

přivíralo očka a začalo se dívce nastavovat. Ta jej hladila nejdříve jednou a následně i druhou rukou. Obě si tyto okamžiky užívaly stejnou měrou. Ani nevěděly, jak se to stalo, ale skončily přitulené jedná ke druhé a spokojeně spaly. Chvíli před půlnocí se dívka rozpadla v prach a odvál ji nenadálý vítr. Lišku to vzbudilo, ale usoudila, že odpoledne s tím velkým příjemným tvorem byl jen sen, a tak se zas uvelebila ve své vyhřáté hromádce listí. Dívka se mezitím ocitla v bíle vymalované čtvercové místnosti s podlahou pokrytou pohyblivými pásy. Celé to tam vypadalo ponuře a smutně a trochu to tam páchlo. Stěny byly zašlé a pásy ošoupané. Ze stropu svítilo matné žluté světlo, které bylo od pohledu velmi staré. Absence tepla liščího kožíšku dívku probudila. Chvíli se jen tak zmateně rozhlížela všude kolem sebe. Viděla jen černo. Všude byla tma. Pak si nešťastně strhla z očí brýle s virtuální realitou. Trochu se jí ještě točila hlava, ale už začínala vidět věci v místnosti kolem sebe. Zničeně si sedla na zem. Všechno to byla jen simulace! Postupně se jí začaly vracet všechny její vzpomínky. Děsily ji. Vystrašené se rozeběhla ke dveřím. Chodba byla taktéž bílá, stejně jako všechny místnosti, do kterých se z ní dalo vstoupit, a podlaha byla vyskládaná čtvercovými dlaždicemi připomínající obsah tlačenky. Dívka doběhla k nejbližšímu konci té chodby a vyhlédla z okna. Její vzpomínky nelhaly. Byla tak v desátém patře třicetipatrové budovy, která kdysi bývala bílá. Všude kolem stály paneláky podobné výšky jako simulační budova, ze které dívka toto všechno viděla, jen byly o něco starší a zchátralejší, a u některých se dalo poznat, že mívali i jinou barvu, než zašlou šedou a že toto nebylo jen bílé město. Sesunula se na zem, obličej v dlaních, a začala vzlykat. Mezitím se spustil alarm. Těch několik málo oken, které byly rozmístěny na každém konci každé chodby, se zatáhlo železnými roletami, všude blikala červená světla a houkaly sirény. Z mnoha dveří najednou vyběhly postavy v bílém. Humanoidi byli k nerozeznání od lidských zaměstnanců, kterých mezi roboty bylo žalostně málo. Jen chvíli jim trvalo, než ji našli. Jedna ze zaměstnankyň, dívka netušila, jestli robot nebo člověk, k ní přistoupila blíže a sedla si do kleku: "Půjdeme, slečno Sandersonová, ano?" Její hlas zněl celkem lidsky, ale stejně si nebyla jistá. S uslzenýma očima kývla, vstala a s pohledem sklopeným k zemi poraženecky napřáhl ruku. Žena bleskově zareagovala a ihned jí dala na zápěstí elektrický náramek. Jen, co jí dosedl na ruku, vyrazily z něj dvě úzké jehličky a s přesným zaměřením se jí zabodly jedna do tepny a druhá do žíly. Z dívčí hrdla se kvůli tomu ozval bolestný vzlyk a z očí jí vytrysklo více slz než předtím. Obě jehly začaly pracovat. Náramek byl tlustý a napuštěný omamnými látkami, které byly na míru míchané každé jednotlivé osobě. Karin Sandersonové náramek nejdříve odebral krev, a pak namíchal látky, které do ní pustil kanylami. Poslední dívčina myšlenka předtím, než omdlela, byla: "Proč já?"